

[Maisted]

det, og Advokatrådet gennem visse kanaler kan foranledige rejst en sag imod et medlem af denne fagforening og derefter nægter ham adgang til at få de bedst mulige til at forsvarer sig.

Når ministeren spørger, om jeg foretrækker et system, hvor der kan gives tilladelse til at komme med forslag, vil jeg svare: ja men et sådant system er jo ikke meget værd, når man intet svar får, for det er jo det, der er kendsgerningen i denne sag.

Men altså, argumentet for, at man ikke kan pålægge disse mennesker at varetage en mands interesser, som de selv har bragt på anklagebænken, er, at det er ødelæggende for én selv, det er ødelæggende for éns familievæsen, det er ødelæggende for éns forretning, og så kører man systemet to gange igennem for at være sikker på at få knust den anklagede med nøjagtig disse argumenter. Det vil sige, at en væsentlig del af en sådan sag går ud på at ødelægge manden, og det er det, der har ligget bag ved den sag hele tiden. Det, der er afgørende, er, at det er anklagemyndigheden, der nu ønsker, at hr. Glistrup skal køres igennem et retsmaskineri, hvor man siger: vi må da kunne knuse ham denne gang, når vi gør det to gange.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Sagt i al stilfærdighed var de tre fjerdedele af hr. Maistedes argumentation ved denne lejlighed en argumentation, der henhørte under tidligere og færdigbehandlede spørgsmål. Det er ikke mig, der har formuleret spørgsmålene – det håber jeg at alle er klar over – det er hr. Maisted selv, og hr. Maistedes sidste bemærkninger hørte hjemme under disse spørgsmål, hvad hr. Maisted ganske udmærket ved. Det er heller ikke mig, men hr. Maisted, der har ønsket at føre en verserende straffesag herind i folketinget, og det kan kun tale for hr. Maisted og ikke for mig.

Maisted (FP):

Jeg må have opfattet den sag meget dårligt, hvis det ikke var en socialdemokratisk forhenværende justitsminister, hr. Nielsen, der indførte denne sag i folketinget.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg skal ikke spørge hr. Maisted, forstår jeg, hvem det er, der ønsker at fastholde den-

ne sag her i folketinget. Det er da vist ikke den nuværende justitsminister, hr. Maisted. Det er stadig væk hr. Maisted, der har stillet fire spørgsmål, og jeg tror ikke, at hr. Maisted kan klage over, at jeg tager for meget af folketingets tid ved at svare på dem. Jeg har ikke søgt at give dem mere, end jeg mente, de fortjente.

Hermed sluttede spørgsmålet.

11) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Vil ministeren angive, hvorledes en ansøgning i forbindelse med oprettelse af saltvandsdambrug skal udføres, og til hvem den skal stiles, således at svar på ansøgningen kan foreligge inden for 3–4 måneder?«

(Spm. nr. 685).

Skriftlig begrundelse.

Spørgeren er bekendt med, at en ansøger fra en offentlig instans har fået oplyst, at han faktisk lige så godt kan spare sig at ansøge, idet det ville tage flere år, før han fik svar.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann, fg.):

Indretningen af saltvandsdambrug på søterritoriet kræver tilladelse fra ministeriet for offentlige arbejder og fra miljøstyrelsen. Da der er tale om et fast anlæg på søterritoriet, kræves der tilladelse til anbringelse fra ministeriet for offentlige arbejder. Før en sådan tilladelse gives, undersøges det, om de indretninger, der anbringes, kan være til gene for sejlads, almindeligt fiskeri eller andre interesser, og det er altså navnlig den fysiske side af anlægget, der her kommer ind i billedet.

Da der ved fodringen af de udsatte fisk vil være et vist foderspild, som kan medføre forurening af området omkring anlægget, kræves der til driften af saltvandsdambruget endvidere en tilladelse fra miljøstyrelsen i henhold til miljølovens § 17, stk. 2, og de to myndigheder arbejder i øvrigt sammen om disse sager.

En ansøgning må indeholde præcise oplysninger om position og ejendomsforhold for de ejendomme, ud for hvilke anlægget tænkes placeret, og planer må medfølge. Der må gives en nøjagtig beskrivelse af anlæggets